

پایان‌نامه‌ی کارشناسی ارشد: ملیحه سوهانیان حقیقی، ۱۳۹۷

ضمانت اجرای تخلف از دستور موقت

دستور موقت که در نتیجه دادرسی فوری صادر می‌گردد؛ در دسته اقدامات تأمینی قرار دارد که علی‌الاصول استفاده کننده‌گان از اینگونه نهادهای تأمینی به دنبال حفظ و تأمین حقوق در معرض تضییع خود می‌باشند. به همین رو لازمه تحقق بخشیدن به عدالت و احقاق حقوق افراد در زمینه دستور موقتی که مطابق شرایط قانونی صادر و اجراء شده است، تثبیت و تضمین وضعیت دستور موقت است که تثبیت و تضمین وضعیت مذکور جز از طریق ایجاد و اعمال ضمانت اجرای قانونی مناسب میسر نمی‌باشد. ضمانت اجرای مذکور باید به گونه‌ای باشد که افراد با در نظر گرفتن آن نتوانند از دستور مذکور تخلف نموده و یا در صورت تخلف با تبعات شدید تخلف خود مواجه گردند و با آنها برخورد قانونی نمود. دستور موقت حسب دلالت ماده 310 قانون آیین دادرسی مدنی مصوب 1379 در اموری صادر می‌گردد که تعیین تکلیف آنها فوریت دارد و مصادیق آن نیز عبارتست از: توقیف مال، انجام عمل و منع از امری که این موضوعات در ماده 316 قانون مذکور بیان گردیده است. در مراحل انجام این پژوهش جهت بررسی وضعیت ضمانت اجرای دستور موقت بدین ترتیب عمل نمودیم که در اعمال ضمانت اجرای مناسب در مقابل تخلف از قرار مذکور می‌بایست شخصیت متخلف را ملاک عمل قرار دهیم؛ و در همین راستا در پژوهش حاضر متخلفین از دستور موقت را در سه حالت شخص حقیقی، شخص حقوقی و شخص ثالث تقسیم نموده و ضمانت اجرای مناسب در برخورد با تخلف هر یک را جداگانه مورد بررسی قرار دادیم. شایان ذکر است که در قوانین موجود تخلف از دستور موقت ضمانت اجرای خاص و مشخصی ندارد، همچنین رویه قضایی محاکم در این خصوص (ضمانت اجرای تخلف از دستور موقت)، پربار نمی‌باشد؛ با این حال مشاهده نگردیده که محاکم در برخورد با این نوع تخلفات بی تفاوت عمل نمایند و لذا به هر ترتیب ممکن ضمن توسل به قواعد عمومی دستور صادره را به اجرا در خواهند آورد.

کلیدواژه‌ها: دستور موقت، دادرسی، تأمین، ضمانت اجراء، تخلف، فوریت

شماره‌ی پایان‌نامه: ۱۲۷۲۰۸۰۷۹۵۲۰۵۰

تاریخ دفاع: ۱۳۹۷/۰۶/۱۴

رشته‌ی تحصیلی: حقوق خصوصی

دانشکده: علوم انسانی

استاد راهنما: دکتر باقر طاهریان فر